

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמִינִי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק י"ט

קוֹנְטֵרְס 469

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

רלא

אגרות הזוהר

וְדַרְשׁוּ דוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת – מֵאֲשֶׁר שְׂמֵנָה לְחֵמוֹ, מֵאֲשֶׁר רְאִשֵׁי תְבוֹת
מִלְמוֹד אֵמֶר רַבִּי שִׁמְעוֹן – שְׂמֵנָה לְחֵמוֹ – הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן
בְּגִשְׁמִיּוֹת, וְכָל הַדְּבוּק בְּחַיִּים יִכְתֹּב לְחַיִּים.

בְּבִרְכָה:

הק' מאיר חיים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב יג -

בסייעתא דשמיא, מוצאי שבת קודש לסדר "אדם כי יקריב מכם קרבן לה" תש"ע לבריאת העולם פה ק"ק בית שמש.

כבוד האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א.

מגלגלין זכות על ידי זכאי, מצוה גוררת מצוה, לוחם מלחמות השם על כשרות וחינוך וכיוצא בזה, וכעת "צדיק פתמך יפרח" "אנה למושב לו" בתוך העיר בית שמש.

טובים מאורות שברא יוצרינו, וזכה דורנו כמבואר בהר הקדוש פּרשת וירא אשר באלף השישי בכל שתין שנין תתעלה המלכות שהיא חכמה תתאה חכמת שלמה מדרגא לדרגא עד שיתפתחו מבועי החכמה, ויתקיים רמז הכתוב בשנת שש מאות לחיי נח יתפתחו מבועי החכמה וגו', עלה השחר והאיר תבל עם מאורי ישראל מגיני האמונה הרב המקובל הקדוש האלוקי רבי משה חיים לצאטו, הרה"ק האלוקי רבי חיים בן עטר, והרה"ק אור ישראל מורינו בעל שם טוב, והגאון החסיד מורינו אליהו מוילנא זי"ע ועל ידי באוריהם בספר הזהר וכיוצא בו, ויען כי ספר הזהר הקדוש מורם ונשגב וגבוה ממדרגת העם בזמן הזה, קרבו את המאורות אלינו, (ולא לחינם עוררו גדולי הדורות על לימוד חכמת האמת כמו שכתוב בתקונים (תקון ל' דף עג:): אפלו כל אינון דמשתדלין באורייתא כל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין, בההוא זמנא (תהילים עח טל) ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב, לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיחא. [תרגום ללשון הקדש]: אפלו כל אלו העוסקים בתורה כל חסד שעושים לעצמם (הם) עושים. באותו זמן (כתוב) "ויזכר כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב", (רוצה לומר שלא ישוב לעולם, וזהו רוח של משיח).

וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין

ואחד - שהרי מקדם לכן יצא גור
דינם, ויקריבו לפני ה' אש זרה
וגו'. ודאי שדבר אחר קשרו
בקשר הזה, והשאירו את כנסת
ישראל בחוץ.

אמר לו רבי פנחס, אל תאמר
שהם השאירו אותה בחוץ, אלא
שכנסת ישראל לא נקשרה על
ידיהם. שהרי בכל מקום שאין
נמצא זכר ונקבה, כנסת לא שורה
ביניהם כלל. משום כך הזהיר את
הכהנים, שכתוב בזאת לבא אהרן
אל הקדש, שמיצא זכר ונקבה.
ועל כן לא יכנס הכהן לקדש עד
שינשא, כדי שישתתף עם הקשר
של כנסת ישראל. שמי שלא
נשא, משרה את כנסת ישראל
בחוץ, והיא לא משתתפת עמו,
ועל כן נמצאה אצלם באתו יום
ערבוביה.

ויהי ביום השמיני. רבי יוסי פתח
ואמר, (שיר ב) כשושנה בין
החוחים כן רעיתי בין הבנות.
כשושנה בין החוחים - זו כנסת
ישראל, והרי פרשה שהקדוש
ברוך הוא משבח את כנסת
ישראל, וחביבותו של הקדוש
ברוך הוא כנגדה להדבק בה.
ועל כן, מי שנושא, צריך לשבח
את הקדוש ברוך הוא ולשבח את
כנסת ישראל, שהרי שנינו, בכל
צריך להראות מעשה, כמו שאדם
נדבק עם בת זוגו וחביבותו
כנגדה, כשבא לעבד לפני המלך
הקדוש, הוא מעורר זוג אחר,
שהרי הקדוש ברוך הוא,
חביבותו להדבק בכנסת ישראל,
ומי שמעורר הדבר, הקדוש ברוך
הוא מברך אותו, וכנסת ישראל
מברכת אותו, והרי נתבאר.

ועל כן השבח שהקדוש ברוך
הוא משבח את כנסת ישראל -

דלא הוה שעתא כדקא יאות. וחד דדחקו
שעתא. וחד, דהא מקדמת דנא, נפק נימוסא
דלהון, ויקריבו לפני יי' אש זרה וגו'. ודאי
מלה אחרא אתקשרו בקשורא דא, ושרו
לכנסת ישראל לבר.

אמר ליה רבי פנחס, לא תימא דאינון שארו
לה לבר, אלא כנסת ישראל לא
אתקשרא על ידיהו. דהא בכל אתר דלא
אשתכח דבר ונוקבא, כנסת ישראל לא שריא
ביניהו כלל. בגין כך אזהר לכהני, דכתיב
בזאת יבא אהרן אל הקדש, דישתכח דבר
ונוקבא. ועל דא לא ייעול פהנא לקודשא,
עד דיתנסיב. בגין דישתתף בקשורא דכנסת
ישראל. דמאן דלא אנסיב, שארי לה לפנסת
ישראל לבר, והיא לא אשתתפא בהדיה, ועל
דא אשתכח ערבוביא בההוא יומא לגביהו.

ויהי ביום השמיני, (ויקרא ט) רבי יוסי פתח ואמר,
(שיר השירים ב) כשושנה בין החוחים כן רעיתי
בין הבנות. כשושנה בין החוחים, דא כנסת
ישראל, והא אוקמוה דקודשא בריך הוא
משבח לה לכנסת ישראל, וחביבותא דקודשא
ברוך הוא לקבלהא, לאתדבקא בה.

ועל דא, מאן דאנסיב, בעי לשבחא ליה
לקודשא בריך הוא, ולשבחא לה לכנסת
ישראל, דהא תנינן בכלא בעי לאחזאה
עובדא, כמה דאיהו בר נש מתדבק בבת זוגיה,
וחביבותא דיליה לקבלה, כד אתי למפלח
קמי מלפא קדישא, הוא אתער זוגא אחרא,
דהא קדשא בריך הוא חביבותא דיליה
לאתדבקא בכנסת ישראל, ומאן דאתער מלה,
קדשא בריך הוא מברך ליה, וכנסת ישראל
מברכא ליה, והא אתמר.

ועל דא שבחא דקודשא בריך הוא דמשבח לה לכנסת ישראל, כשושנה

כְּשׁוֹשְׁנָה שֶׁהִיא בֵּין הַחוּחִים,
שֶׁהִיא מַעֲלָה וְעוֹלָה עַל הַכֹּל. כִּף
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בֵּין שְׂאֵר
הָאוּכְלוֹסִים, מְשׁוּם שֶׁהִיא עוֹלָה
וּמַתְעַטְרָת עַל הַכֹּל. וְזוֹ שׁוֹשְׁנָה
בֵּין הַחוּחִים, וְאַתְרוֹג בֵּין
הַחוּחִים, לְהַרְאוֹת אֶת שְׂבַחָה שֶׁל
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עַל הַכֹּל.

בֵּא רֵאָה, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתְבָּרַכֶּת
עַל יְדֵי הַכֶּהֵן, וְיִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכִים
עַל יְדֵי הַכֶּהֵן, וְהַכֶּהֵן מִתְבָּרְךְ עַל
יְדֵי הַכֶּהֵן הַעֲלִיּוֹן. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב
(במדבר ו) וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם.

כְּתוּב (תהלים כח) זָכַר רַחֲמֶיךָ ה'
וַחֲסִדֶיךָ כִּי מַעֲוֹלִים הִמָּה. זָכַר
רַחֲמֶיךָ - זֶה יַעֲקֹב. וַחֲסִדֶיךָ - זֶה
אַבְרָהָם. כִּי מַעֲוֹלִים הִמָּה, וּמַעֲוֹלִים
נִטְלָ אֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְהַעֲלָה אוֹתָם לְמַעְלָה, וְעָשָׂה
מֵהֶם מְרַבְּבָה קְדוּשָׁה לְהִגָּן עַל
הָעוֹלָם. וּמְשׁוּם שֶׁהֵיוּ מַעֲוֹלִים,
הוּא זֹכֵר אוֹתָם לְהִגָּן וּלְרַחֵם עַל
הָעוֹלָם. כְּמוֹ כֵּן נִטְלָ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הַצַּדִּיקִים מִן
הָעוֹלָם וּמַעֲלָה אוֹתָם לְמַעְלָה,
כְּדִי לְהִגָּן עַל הָעוֹלָם.

וְאֵם תֹּאמֶר, לְמָה לֹא נִזְכָּר כָּאֵן
יַצְחָק? אֲלֹא נִשְׂאָר לְהַפְרֵעַ
מֵאוֹתָם שְׂמֵצִיקִים לְבָנָיו. וְזֶהוּ
שְׂכַתּוֹב (שם ט) עוֹרְרָה אֶת גְּבוּרַתְךָ.
וְכַתּוּב (ישעיה מב) ה' כְּגִבּוֹר יֵצֵא
כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קְנָאָה וְגו'.
וְזֶהוּ יַצְחָק שֶׁהִסְתַּלַּק מִכָּאֵן. רַבִּי
חֲזִיָּא אֹמֵר, זָכַר רַחֲמֶיךָ ה'
וַחֲסִדֶיךָ - אֵלֶיךָ יַעֲקֹב וְאַבְרָהָם,
שְׂצִירִיכִים אוֹתָם לְהִגָּן עֲלֵינוּ. אֲבָל
יַצְחָק עוֹמֵד כְּדִי לַעֲשׂוֹת קְרִבּוּת,
וּמְשׁוּם כִּף לֹא צִירִיכִים אוֹתוֹ עִמָּם.
דְּכָר אַחֵר כִּי מַעֲוֹלִים הִמָּה,
שְׂכַשְׂבְּרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הָעוֹלָם, נִטְלָ אֶת יַצְחָק וְקִים בּוֹ
אֶת הָעוֹלָם. רֵאָה שְׂלֵא יְכוּל לַעֲמֵד
לְבַדּוֹ, נִטְלָ אֶת אַבְרָהָם וְהַעֲמִיד

דְּאִיהִי בֵּין הַחוּחִים, דְּאִיהִי מַעֲלִיא וְסִלְקָא עַל
כֹּלָא. כִּף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בֵּין שְׂאֵר אוּכְלוֹסִין,
כְּגִין דְּהִיא סִלְקָא (דף ע"ב ר"א) וּמַתְעַטְרָא עַל
כֹּלָא. וְדָא שׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים, וְאַתְרוֹג בֵּין
הַחוּחִים, לְאַחְזָאָה שְׂבַחָה דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, עַל
כֹּלָא.

הָא חֲזִי, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתְבָּרַכָא עַל יְדֵי
דְּכַהֲנָא, וְיִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכָן עַל יְדֵי
דְּכַהֲנָא. וְכַהֲנָא מִתְבָּרְכָא עַל יְדֵי דְּכַהֲנָא עֲלָאָה,
הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (במדבר ו) וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם.

כְּתוּב (תהלים כח) זָכַר רַחֲמֶיךָ יְי' וַחֲסִדֶיךָ כִּי
מַעֲוֹלִים הִמָּה. זָכַר רַחֲמֶיךָ, דָּא יַעֲקֹב.
וַחֲסִדֶיךָ, דָּא אַבְרָהָם. כִּי מַעֲוֹלִים הִמָּה, וּמַעֲוֹלִים
נִטְלָ לֹון קְדֻשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וְסִלְיָ לֹון לְעִילָא,
וְעַבְד מַנְיָהוּ רְתִיבָא קְדִישָׁא, לְאַגְנָא עַל
עֲלָמָא. וּבְגִין דְּהוּוּ מַעֲוֹלִים, הוּא דְּכִיר לְהוֹן
לְאַגְנָא וּלְרַחֲמָא עַל עֲלָמָא. כְּגִוּוֹנָא דָּא. נִטְלָ
קְדֻשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקֵי מִן עֲלָמָא, וְסִלְיָ
לֹון לְעִילָא, לְאַגְנָא עַל עֲלָמָא.

וְאִי תִימָא יַצְחָק אֲמַאי לֹא אֲדַכְּרָ הִכָּא. אֲלֹא
אֲשַׁתָּאֵר לְאַתְפָּרְעָא מֵאִינוֹן דְּעֵאקִין לְבָנוֹי,
הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (תהלים פט) עוֹרְרָה אֶת גְּבוּרַתְךָ.
וְכַתִּיב, (ישעיה מב) יְי' כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת
יַעִיר קְנָאָה וְגו'. וְדָא הוּא יַצְחָק, דְּאֲסַתְלַק
מֵהִכָּא. רַבִּי חֲזִיָּא אֹמֵר, זָכַר רַחֲמֶיךָ יְי' וַחֲסִדֶיךָ,
אֲלִין אִינוֹן יַעֲקֹב וְאַבְרָהָם, דְּבַעֲיִנֵן לְהוֹן לְאַגְנָא
עֲלָן. אֲבָל יַצְחָק, לְמַעַבְד קְרִבִין קְזִימָא, וּבְגִינֵי
כִּף לֹא בַעֲיִנֵן לִיהַ לְגַבִּייהוּ.

דְּכָר אַחֵר כִּי מַעֲוֹלִים הִמָּה, דְּכַד בְּרָא קְדֻשָׁא
בְּרוּךְ הוּא עֲלָמָא, נִטְלָ יַצְחָק וּבְרָא בִיהַ
עֲלָמָא. חֲמָא דְּלֹא יְכִיל לְמִיקָם בְּלַחוּדוּי, נִטְלָ
אַבְרָהָם וְקִיִּים בִּיהַ עֲלָמָא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב,

בו את העולם. זהו שכתוב (בראשית
מב) אלה תולדות השמים והארץ
בהבראם, אל תקרי בהבראם
אלא באברהם. ראה שצריכים
יותר קיום, לקח את יעקב ושתף
אותו עם יצחק, וקיים את העולם.
זהו שכתוב ביום עשות ה'
אלהים ארץ ושמים. ועל זה
באברהם ויעקב התקיים העולם.

ומשום כך - פי מעולם המה.
רבי יהודה פתח, ויהי ביום
השמיני, אחר שהשפילם אהרן
באותם שבעה ימים והתעטר
בהם, (באותו שמון משחת קדש עליון) היום
השמיני צריך להשפילם מן
שבעה, שהשפילמה על ידי הכהן,
ועל זה העבודה בשמיני,
להתעטר מן שבעה, ושהכהן
יתפסן על אותו (חטא) שחטא (שקבל)
בראשונה.

זהו שכתוב, ויאמר אל אהרן קח
לך עגל, הרי פרשה עגל ודאי,
לכפר על אותו עגל, שכתוב (שמות
אב) ויעשהו עגל מסכה. בן בקר,
מה הטעם בן בקר ולא בן פרה?
אלא שהוא צריך להתפסן אצל
הפרה, לא ראוי להקריב ממנה
אליה. מי ששלח דורון למלך,
ראיתם שיקח מבית המלך ויתן
למלך? ! אלא דורון לשלח למלך
צריך מבית אחר, ולא מבית
המלך. רבי יוסי אמר, משלו
לשלו לא ראוי. אמר רבי יהודה,
משום כך בן בקר ודאי, ולא בן
פרה.

לחטאת - לטהר על אותו החטא
שחטא בו. ואיל לעלה תמימם.
תמימם? ! תמים הנה צריך
להיות! אם תאמר שאמר על עיל
ועגל - לא כך, שהרי שניהם לא
עולים לעולה, שהרי כתוב לעלה
תמימם, ועגל עולה לחטאת. מה
זה תמימם, וכתוב איל?

א"ר אילו של יצחק להקריב אל

(בראשית) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם,
אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. חמא
דבעיין קיומא יתיר, נטל ליעקב, ושתף ליה
ביצחק, וקיים עלמא. הדיא הוא דכתיב ביום
עשות יי' אלהים ארץ ושמים. ועל דא,
באברהם ויעקב אתקיים עלמא. ובגין כך פי
מעולם המה.

רבי יהודה פתח, ויהי ביום השמיני, לבתר
דאשתלים אהרן, באינון שבעה יומין,
ואתעטר בהו, (בהחוי משח רבות קדישא עלאה) יומא
תמינאה בעיא לאשתלמא מן שבעה,
דאשלמותא על ידי דכהנא, ועל דא פולחנא
בתמינאה, לאתעטרא מן שבעה. ולאשתקנא
כהנא על ההוא (חובה) דחב (ס"א דקביל) בקדמיתא.
הדיא הוא דכתיב, ויאמר אל אהרן קח לך

עגל, הא אוקמוה עגל ודאי, לכפרא על
ההוא עגל, דכתיב (שמות לב) ויעשהו עגל מסכה.
בן בקר, מאי טעמא בן בקר, ולא בן פרה.
אלא איהו בעי לאשתקנא לגבי פרה, לא
אתחזי לקרבא מינה לגבה. מאן דשדר דורון
למלפא, חמיתון דנסיב מבי מלפא, ויהיב
למלפא, אלא דורנא לשדרא למלפא, מבי
אתרא אצטריך, ולא מבי מלפא. רבי יוסי
אמר, מדידיה לדידיה לא אתחזי. אמר רבי
יהודה בגין כך בן בקר ודאי ולא בן פרה.

לחטאת: לדפאה על ההוא חובה דחב ביה.
ואיל לעולה תמימם. תמימם,
תמים מיבעי ליה. אי תימא דעל איל ועגל
קאמר, לאו הכי. דהא תרווייהו לא סלקין
לעולה, דהא כתיב לעולה תמימם, ועגל
לחטאת סלקא, מהו תמימם, וכתיב איל.

א"ר אילו דיצחק, לקרבא לגבי פרה, דאדפרי
תרי זמני בקרא, חד דכתיב, (בראשית כב)

פָּרָה, שְׁנֹזֵר פְּעָמִים בְּכַתוּב. אָחַד שְׁכַתוּב, (בראשית כב) וַיֵּשֶׁא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה אֵיל, הָרִי אָחַד. וְאָחַד, וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל, הָרִי שְׁנַיִם, וַיַּעֲלֵהוּ לְעֵלָה. וְעַל כֵּן אֵיל לְעֵלָה תְּמִימָם, שְׁנֵי אֵיל, שֶׁהוּא שְׁנַיִם. וְעַל כֵּן שְׁנַיִנו גְּבוּרוֹת, וּמִהֶם נִפְרָדִים לְכַמָּה אַחֲרֵים.

וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לְאֹמֵר קְחוּ שְׁעִיר עִזִּים לְחַטָּאת. עֶגְלָה לְחַטָּאת הִיא צְרִיף לְהַיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁהִכְתִּיב. אֵלָּא יִשְׂרָאֵל הָרִי קָבְלוּ עָנֶשׁ, וְעַל כֵּן לֹא כָּתוּב בָּהֶם עֶגְלָה לְחַטָּאת, אֵלָּא עֶגְלָה לְעוֹלָה. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכָּל אֵלוֹ שֶׁחֲטָאוּ בוֹ, קָבְלוּ עָנֶשׁ, בֵּין בְּדַבּוּר, בֵּין בְּמַעֲשֵׂה, בֵּין בְּעִבּוּדָה. וְאִפְלוּ אֵלוֹ שְׁלֹא עָשׂוּ דָבָר, אֵלָּא שֶׁהֲעֵלֵהוּ בְּרִצּוֹן לְפָנָיו לְעֵבֶד אוֹתוֹ, וְנִעֲשׂוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ט) וַיִּשְׁק אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֲבָל כָּל אֵלוֹ שֶׁהֲעֵלוּ אוֹתוֹ בְּרִצּוֹן שְׁלֹא לְעֵבֶד אוֹתוֹ, אֵלָּא שֶׁהֲעֵלוּ גִּזְוֹן שֶׁל רִצּוֹן מִפְּנֵי - כָּאֵן נִטְהָרִים, וּמְקַרְבִּים אוֹתוֹ לְעוֹלָה וְלֹא לְחַטָּאת.

אֲבָרָה קְחוּ שְׁעִיר עִזִּים לְחַטָּאת, לְמַה? אֵלָּא מִשּׁוֹם שֶׁהֵיוּ מְקַרְבִּים רֵאשׁוֹנָה לְשַׁעֲרֵים, שֶׁשׁוֹלְטִים עַל הַהָרִים הַרְמִים. וְזֶהוּ לְחַטָּאת, וַיִּצְרִיכֵם לְהִטָּהֵר מֵאוֹתוֹ הַחַטָּא, וְלֹא עוֹד, אֵלָּא שֶׁצְרִיף לְחַדוֹשׁ הַלְּבָנָה.

וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים, שׁוֹר וְלֹא פָּר, מִשּׁוֹם שֶׁשׁוֹר הוּא שְׁלָם, לְהִרְאוֹת שְׁלוֹם, זֶהוּ שְׁכַתוּב לְשִׁלְמִים. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, שׁוֹר וְאֵיל מִצַּד הַשְּׂמָאל הֵם בָּאִים. שׁוֹר מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׁכַתוּב (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאל. אֵיל, מִשּׁוֹם אֵילוֹ שֶׁל יִצְחָק. וְעוֹלִים לְשִׁלְמִים, לְהַשְׁלִים אוֹתָם לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן שׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים.

וַיֵּשֶׁא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה אֵיל, הָאֵל חַד, וְחַד וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל, הָאֵל תָּרִי, וַיַּעֲלֵהוּ לְעוֹלָה. וְעַל דָּא אֵיל לְעוֹלָה תְּמִימִים, תָּרִי אֵיל, דָּאִיהוּ תָּרִי. וְעַל דָּא גְּבוּרוֹת תְּנִינָן, וּמִנֵּיהוּ מִתְּפָרְשִׁין לְכַמָּה אַחֲרֵינָן.

וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לְאֹמֵר קְחוּ שְׁעִיר עִזִּים לְחַטָּאת, (ויקרא ט) עֶגְלָה לְחַטָּאת מִיִּבְעֵי לֵיהּ, כְּגוֹנוֹנָא דְכֹהֵנָא. אֵלָּא יִשְׂרָאֵל הָא קָבִילוּ עוֹנָשָׁא, וְעַל דָּא לֹא כָּתִיב בְּהוּ עֶגְלָה לְחַטָּאת, אֵלָּא עֶגְלָה לְעוֹלָה. מָאִי טַעְמָא. דְּכָל אֵינוֹן דְּחָבוּ בֵיהּ, קָבִילוּ עוֹנָשָׁא, בֵּין בְּמַלּוּלָא, בֵּין בְּעוֹבְדָא, בֵּין בְּפוֹלְחָנָא, וְאִפְלוּ אֵינוֹן דְּלֹא עִבְדוּ מְדִי, אֵלָּא דְסָלִיקוּ לֵיהּ בְּרַעוּתָא דְלִפְיֵיהּ לְמַפְלַח לֵיהּ, אֲתַעֲנָשׁוּ, כְּמָה דְכָתִיב, (שְׁמוֹת לב) וַיִּשְׁק אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֲבָל כָּל אֵינוֹן דְסָלִיקוּ לֵיהּ בְּרַעוּתָא דְלֹא לְמַפְלַח לֵיהּ, אֵלָּא דְסָלִיקוּ גְּוֹנוֹנָא דְרַעוּתָא מִגֵּיהּ, הִכָּא אֲתַדְפֵּן, וּמְקַרְבִּין לֵיהּ (ד) לְחַטָּאת.

אֲבָרָה קְחוּ שְׁעִיר עִזִּים לְחַטָּאת, אֲמַאי. אֵלָּא בְּגִין דְּהוּוּ מְקַרְבִּין בְּקַדְמִיתָא לְשַׁעֲרִים, דְשִׁלְטִין עַל טוּרֵי רְמָאִי. וְדָא הוּא לְחַטָּאת, וּבְעֵינָן לְאַתְדַּפְּאָה מֵהָהוּא חוּבָא, וְלֹא עוֹד אֵלָּא לְחַדְתוּתֵי דְסִיְהָרָא אֲצִטְרִיךְ.

וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים. (ויקרא ט) שׁוֹר וְלֹא פָּר, בְּגִין דְשׁוֹר שְׁלִים אִיהוּ, לְאַחְזָאָה שְׁלָמָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב לְשִׁלְמִים. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, שׁוֹר וְאֵיל מִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא קָא אֲתִיִּין. שׁוֹר מִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא, דְכָתִיב, (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאל. אֵיל, בְּגִין אֵילוֹ דְיִצְחָק. וְסָלִיקִין לְשִׁלְמִים, לְאַשְׁלָמָא לִזְוֹן לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל וְעַל דָּא שׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים.

לְשִׁלְמִים, לְהַשְׁלִים אוֹתָם לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן שׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הַכֹּל מִשּׁוּם שְׂכֻנַּת יִשְׂרָאֵל וּמִתְבָּרַכַת עַל יְדֵי הַכֹּהֵן בְּשִׁלְמוֹת. וְהַיּוֹם הַזֶּה הִיָּה שְׂמֵחַתָּם שֶׁל כָּלֵם, שְׂמֵחַתָּה שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂמֵחַת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחוּנִים. וְכַמוֹ שֶׁהַשְּׂתֵלֵם הִכְהֵן לְמִטָּה, כִּפְיֵכּוֹל וְשִׁתְלֵם הִכְהֵן לְמַעְלָה. רַק שְׂגָב וְאַבְיָהוּ שְׁעוֹרְרוּ עַרְבּוּבֵיָה בֵּין הַגְּבִירָה וְהַמְלִיךְ. וּמִשּׁוּם כֶּף - וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנֵי ה' וַתֹּאכַל אֹתָם וְגו'.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱלֹעֶזֶר וְאֶל אֵיתָמָר רֵאשִׁיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וְגו', כִּי שִׁמּוֹן מִשְׁחַת ה' עֲלֵיכֶם. רַבִּי אָבָא אָמַר, הַרִי שְׁנִינוּ שְׁבַמְעֵשִׁים שְׁלֹמֹה מִתְעוֹרְרִים מַעֲשִׂים לְמַעְלָה, וְהַמַּעֲשֵׂה שְׁלֹמֹה צָרִיף לְהִרְאוֹת כְּמוֹ הַמַּעֲשֵׂה שְׁלֹמֹה. בֵּא רֵאָה, כֹּל הַשְּׂמֵחָה שְׁלֹמֹה תְלוּיָה בְּאוֹתוֹ שִׁמּוֹן קָדוֹשׁ, שִׁמְשֵׁם יוֹצֵאוֹת שְׂמֵחָה וּבִרְכוּת לְכֹל הַמְּאוֹרוֹת, וְהִכְהֵן הָעֲלִיּוֹן (מִמַּנּוֹ) מִתְעַטֵּר בְּשַׁפְעֵי שֶׁל שִׁמּוֹן. וּמִשּׁוּם כֶּף הִכְהֵן, שִׁשְׁמֹן מִשְׁחָה שׁוֹפֵעַ עָלָיו כְּמוֹ שְׁלֹמֹה, צָרִיף לְהִרְאוֹת שְׂמֵחָה וְהִאֲרַת פָּנִים (וַיִּתֵּר מִחֶבֶל), וְשֵׁלָא יִרְאֵה חֶסְרוֹן בְּרֵאשׁוֹ וְלֹא בְּלְבוּשׁוֹ, אֲלֵא לְהִיּוֹת הַכֹּל שֶׁלֵם כְּמוֹ שְׁלֹמֹה, וְאֵל יִרְאֵה בּוֹ פְגָם כָּלֵל, כְּדִי שֵׁלָא יַעֲשֶׂה פְגָם בְּמִקּוֹם אַחֵר.

בֵּא רֵאָה, אֲלֵמְלָא אֱלֹעֶזֶר וְאֵיתָמָר הִרְאוּ פְגָם בְּאוֹתָהּ שְׂעָה בְּלְבוּשָׁם אוֹ בְּרֵאשִׁיָּהֶם, לֹא נִצְלוּ בְּאוֹתָהּ שְׂעָה, שְׁהָרִי הַשְּׂעָה עֲמָדָה לְעִשׂוֹת דִּין. וְעַל כֵּן שְׁנִינוּ, בְּשַׁעֲהָ שְׁהַמְּגַפָּה קוֹרֵאת בְּעוֹלָם, לֹא יַעֲוֹר אָדָם אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר בְּעוֹלָם, כְּדִי שֵׁלָא יִתְעוֹרְרוּ עָלָיו. פְּרַט אִם עוֹרֵר אֶת עֲצָמוֹ לְטוֹב, וְכֹל לְדַחוֹת (לְדַחַק) אֶת הַשְּׂעָה, שְׁהָרִי בְּזִמְן וּבְשַׁעֲהָ שְׁהָדִין עוֹמֵד

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֹּלֵא בְּגִין דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְרָא וּמִתְבָּרַכָא עַל יְדֵי דְכֹהֲנָא, בְּאַשְׁלְמוֹתָא. וְהָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא דְכֹלֵא הָהּ, חֲדוּתָא דְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, חֲדוּתָא דְעֲלִיּוֹן וְתַתְּאִין. וְכַמָּה דְאַשְׁתְּלִים כֹּהֲנָא לְתַתָּא, כִּפְיֵכּוֹ"ל אֲשְׁתְּלִים כֹּהֲנָא לְעִילָא, בְּרַגְבֵי וְאַבְיָהוּא דְאַתְעֵרוּ עַרְבּוּבֵיָא בֵּין מִטְרוּנֵיתָא וּמְלָכָא. וּבְגִין כֶּף וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנֵי יי' וַתֹּאכַל אוֹתָם וְגו' (חסר).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱלֹעֶזֶר וְאֶל אֵיתָמָר רֵאשִׁיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וְגו', כִּי שִׁמּוֹן מִשְׁחַת יי' עֲלֵיכֶם. (ויקרא י) רַבִּי אָבָא אָמַר, הָא תְּגִינֵן בְּעוֹבְדֵין דְלְתַתָּא, אֲתַעֲרוּן עוֹבְדֵין לְעִילָא, וְעוֹבְדָא דְלְתַתָּא בְּעֵי לְאַתְחַזְּאָה כְּגוּוֹנָא דְעוֹבְדָא דְלְעִילָא.

הָא חֲזִי, כֹּל חֲדוּתָא דְלְעִילָא, תְּלִיָא בְּהֵוּא שְׂמֵנָא קוּדִישָׁא, דְּמִתְמָן נִפִיק חֲדוּהּ וּבִרְכָּאן לְכֹלְהוּ בּוֹצִינִין, וְכֹהֲנָא עֲלָאָה (מִיַּיְחָד) אֲתַעֲטֵר בְּנִגְדוֹ דְּמִשְׁחָא, וּבְגִין כֶּף כֹּהֲנָא, דְּרַבּוּ מִשְׁחָא אֲתַנְגִיד עָלֵיהּ כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא, בְּעֵי לְאַתְחַזְּאָה חִידוֹ, וְנִהִירוּ דְאַנְפִין (וַיִּתֵּר מִחֶבֶל), וְלֹא יִתְחַזִּי גְרַעוֹנָא בְּרִישִׁיָּהּ, וְלֹא בְּלְבוּשִׁיָּהּ, אֲלֵא לְמַהוּי כֹּלֵא שְׁלִים כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא, וְלֹא יִתְחַזִּי בֵיהּ פְּגִימוֹ כָּלֵל, בְּגִין דְלֵא יַעֲבִיד פְּגִימוֹ בְּאַתֵּר אַחֵרָא.

הָא חֲזִי, אֲלֵמְלָא אֱלֹעֶזֶר וְאֵיתָמָר אֲתַחֲזוּן פְּגִימוֹ בְּהֵיָא שְׂעֵתָא בְּלְבוּשִׁיהוֹן אוֹ בְּרֵאשִׁיָּהוֹן, לֹא אֲשַׁתְּזִיבוּ בְּהֵיָא שְׂעֵתָא, דְּהָא שְׂעֵתָא קִיַּיְמָא לְמַעַבְדֵי דִינָא. וְעַל דָּא תְּגִינֵן, בְּשַׁעֲתָא דְמוֹתְנָא אַעֲרַע בְּעֵלְמָא, לֹא יִתְעַר אִינְשֵׁ גְרַמִּיָּה לְמַלְּהָ בְּעֵלְמָא, בְּגִין דְלֵא יִתְעַרוּן עָלֵיהּ. בְּרַאי אֲתַעֲרַ גְרַמִּיָּה לְטוֹב, וְיִכִּיל לְדַחִיָּא (לְדַחַק) שְׂעֵתָא, דְּהָא בְּזִמְנָא וּשְׂעֵתָא דְדִינָא

בעולם, מי שפוגע בו, לוקטים אותו ומסתלק מן העולם. ומשום כך פתוב ולא תמותו. ואחייכם כל בית ישראל יבכו את השריפה, משום שהם לא באים מצד הנהגים, ולא ינזקו.

רבי אלעזר פתח, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה. ויקח אהרן. הכל כמו שצריך, הכל כמו שלמעלה. בא וראה, ראוייה היתה בת שבע לְדוד מיום שנבדא העולם. ראוייה היתה אלישבע לאהרן מיום שנבדא העולם.

מה בין זה לזה? אלא הכל אחד. אבל שם לדין, וכאן לרחמים. כשהתחבדה עם דוד - זה לדין, לערוך קרבות ולשפוף דמים. כאן באהרן - לשלום, לשמחה, להארת פנים, להתברך. ועל פן נקראת (פ' שם) בת שבע, וכאן אלישבע. אלישבע - שהתחבדה עם חסד. (בא ראה) בת שבע לדין, לרשת מלכות ולהתגבר.

אמר רבי שמעון, זה ששיניו שכתוב קול השופר - יפה הוא, וזהו יעקב, שעלה במחשבה של האבות, ויצאו כ אחד מתוך שופר, שהרי שופר מוציא מים ואש ורוח כ אחד, ונעשה מהם קול. כך האם העליונה מוציאה את האבות בקול אחד, ומתוך מחשבה התעלו כ אחד בקול אחד, ואותו קול נקרא קול השופר, וזה יעקב שפולל את האבות כ אחד, ונקרא קול.

ושני קולות הם, שהרי מתוך קול יוצא קול. אבל קול אחד שנבדא קול השופר, ומכאן יצאו שאר הקולות מתוך אותו השופר בזווג של המחשבה. ושבעה קולות הם שיצאים בזווג של המחשבה עם

קיימא בעלמא, מאן דיערע ביה, לקטי ליה ויסתלק מעלמא. ובגין כך ולא תמותו פתיב. ואחייכם כל בית ישראל יבכו את השריפה, בגין דאינון לא אתיין מסטרא דכהני, ולא מתזקי.

רבי אלעזר פתח, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה. ויקח אהרן. כלא פמה דאצטריך, כלא כגוונא דלעילא. תא חזי, ראוייה היתה בת שבע לְדוד, מיומא דאתברי עלמא. ראוייה היתה אלישבע לאהרן מיומא דאתברי עלמא. מה בין האי להאי. אלא כלא חד. אבל התם לדינא, הכא לרחמי. פד אתחברא בדוד, לדינא, לאגחא קרבין, לאושדא דמין. הכא באהרן, לשלמא, לחדוה, לנהירו דאנפין, לאתברכא. ועל דא אתקרי (הכ') התם בת שבע, הכא אלישבע. אלישבע: דאתחברא בכסד, (תא חזי) בת שבע לדינא, לירתא מלכותא ולאמתקפא.

אמר רבי שמעון, הא דתנינן דכתיב, (שמות יט) קול השופר, שפיר הוא, ודא הוא יעקב, דאסתלק במחשבה דאבהן, ונפקו כחדא מגו שופר, דהא שופר אפיק מ'א ואשא ורוחא כחדא, ואתעביד מנייהו קלא. פך אמא עלאה, אפיק לאבהן, בקל חד. ומגו מחשבה אסתלקו כחדא כחד קול, וזהו קול אקרי קול השופר, ודא יעקב דכליל לאבהן כחדא, ואקרי קול.

ותרי קלי נינהו, דהא מגו קלא, נפיק קלא. אבל קול חד דאקרי קול השופר, ומהכא נפקו שאר קולות, מגו ההוא שופר בזווגא (ד' ט"ו ע"א) דמחשבה. ושבעה קולות נינהו, דנפקין

בזווגא דמחשבה בשופר, ודא שופר דאשקי לון ורוי לון לאבהן

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשָּׁבֶת

פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. זֹהַר עַל פְּרָשַׁת הַשָּׁבֹועַ.
- ב. אֹזֶר הַזֹּהַר מְחַלֵּק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשָּׁבֶת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשָּׁבֶת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מְאֻמְרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשָּׁבֶת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שָׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמ"א מְחַלֵּק לְכָל שְׁבֻתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיַּחְדִּים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשָּׁבֶת, וְכַף יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שָׁבֶת.
- ז. סְפֹר מְדָהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאָקָא.
- ח. מַעֲלַת וּקְדוּשַׁת וְטְהָרַת הַמִּקְוָה, וְעוֹד.

סֵפֶר קְדוּשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וּיְרֵאת שְׁמִים טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד
מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה,
וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרֹשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיָּע"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשַׁרְי תְּשַׁע"א לַפ"ק